

Инокентий.

(съ болка) А пъкъ тукъ: и метохътъ и маякътъ
ще запустѣятъ!

Мълчание.

Бистра.

(Пакъ се заглежда и отъ ново я обзема поразпръснатото
унииние. Въздъхва).

Инокентий.

(Погледва я) Ти пакъ се замисли? Хайде, по-
приказвай ми нѣщо?

Бистра.

Да знамъ нѣщо по-интересно... Пъкъ и не
знамъ защо, мълчи ми се.

Инокентий.

(гледа я дълго и клюмва съчувствено глава) Слу-
шай, Бистро, тебе те мъчи нѣщо?

Бистра.

(Погледва го смутено, не дочула добрѣ). Мъчно ми е.

Инокентий.

А защо не си кажешъ?

Бистра.

(Колебливо). Че какъ да кажа: ей тъй-криво ми
е нѣщо, пъкъ —

Инокентий.

Каквото и да е, като се поизкаже човѣкъ —
поотлеква му.

Бистра.

Понѣкога... (прѣсича ъ се гласа)